

Osebnosti

Pavel Miklič – šestdesetletnik

Kdo v slovenski arhivski srenji ga ne pozna!? Arhivski strokovni sodelavec Pavel Miklič je 28. oktobra 2003 dopolnil šestdeset let.

V Arhivu Slovenije, kot se je nekoč imenovala naša ustanova, je zaposlen vse od 1. marca 1969, skoraj 35 let. Od 1. januarja 2004 pa je najstarejši arhivski strokovni delavec v vseh slovenskih državnih arhivih, tako po starosti kot tudi po dolžini delovne dobe.

Spominjam se ga od leta 1973, ko sem postal njegov sodelavec; takrat je bil edini član delovnega kolektiva približno mojih let in zato prva leta tudi moja skoraj edina družba; vsi moji današnji kolegi so se začeli zaposlovati v arhivu šele pozneje. Pavle je veliko pripomogel k temu, da sem se kot začetnik sčasoma prilagodil novemu okolju.

Moj prvi vtis je bil, da je Pavle mladenič (svojih trideset let je dobro skrival) prikupnega vedenja, ugleden pri občevanju s sodelavci, še zlasti pa z uporabniki arhivskega gradiva. To je bilo zelo pomembno, saj je bilo težišče njegovega dela od vsega začetka v arhivski čitalnici in tako je še danes. Zato ni znan le v arhivskih vrstah, ampak tudi med stotinami poklicnih in ljubiteljskih raziskovalcev zgodovine in drugih ved. Številnim je prinašal arhivsko gradivo, ko so bili še dijaki ali študenti; marsikdo od teh danes že uživa zasluženi pokoj. Pozna ga tudi veliko drugih občanov, saj jim je pogosto pomagal najti podatke, ki so jih potrebovali v upravne ali poslovne namene.

Tudi sam sem prva leta precej delal v čitalnici, saj je veljalo, da se začetnik na ta način najhitreje spozna z bogastvom arhivskega gradiva, ki ga ustanova hrani. Tako sem se prav od Pavleta naučil temeljnih načel občevanja z uporabniki ter se hkrati seznanjal z osnovnimi podatki o arhivskih fondih in zbirkah. Velik del le-teh takrat še ni bil tako urejen in razvrščen na arhivskih policah, kot je danes. V nekatera skladišča je bilo treba iti s plinsko svetilko, pozimi v plašču, in prelagati arhivsko gradivo s kupa na kup. Takrat še ni bilo posebne skladiščne službe (delovne skupine, ki skrbi samo za red in razporeditev gradiva v skladiščih). Prvo znanje, ki ga je bilo treba osvojiti, je bilo zapomniti si, v katerem prostoru, na kateri polici ali v katerem kupu je kakšen fond ali zbirka. Pavle je imel vedno odličen spomin in še danes, po neštetihih premetitvah in selitvah arhivskega gradiva, natančno pozna nahajališče skoraj slehernega fascikla. Tega svojega znanja ni porabljal le meni, ampak tudi drugim mlajšim kolegom.

Danes skladiščno evidenco in evidenco uporabe arhivskega gradiva vodimo računalniško. Čeprav Pavle ni več mlad, se je zlahka priučil uporabi obeh in gre povsem v korak s tehnološkim napredkom.

Zaradi dolgoletnih izkušenj je, vsaj glede starejšega arhivskega gradiva, še vedno izvrsten svetovalec uporabnikom, tudi strokovnjakom, ki marsikdaj ne vedo natančno, kje bi lahko našli podatke, za katere se zanimajo. Pri svetovanju največkrat ne potrebuje pomoči mlajših kolegov – specialistov za posamezne fonde in zbirke.

Konec sedemdesetih in v začetku osemdesetih let je študiral zgodovino na Pedagoški akademiji v Ljubljani. Opravil je precej izpitov, vse z dobrimi ocenami. Žal ni bil dovolj vztrajen, da bi študij dokončal. Kljub temu nekatera področja arhivskega strokovnega dela obvlada boljše, kot marsikateri diplomirani arhivist. Zlasti jih presega v poznavanju starejše nemščine in v branju gotice, predvsem gotice 19. stoletja, v kateri je napisanih največ starejših dokumentov.

Pavle nima objavljenih del – vsaj pod svojim imenom ne. Marsikateremu dijaku, študentu, a tudi magistru ali doktorju znanosti pa je prebral, prevedel ali prečrkoval nemška besedila, pisana v gotici, tako da je njegovo intelektualno delo skrito v številnih strokovnih ali znanstvenih prispevkih drugih avtorjev. Toda le redki so se mu v svojih objavljenih delih za pomoč tudi pisno zahvalili.

Pavleta cenimo še po nekem drugem znanju, ki je v arhivskih vrstah redko. Je namreč dober tehnični risar in lepopisec, spreten pri ravnanju s šestilom in ravnilom, z rezilom in lepilom. Danes to znanje sicer ni tako pomembno, nekoč pa je bilo nepogrešljivo pri pripravljanju arhivskih razstav. Do konca osemdesetih let smo namreč vse razstave (manjše pa še tudi pozneje) delali "ročno", kar pomeni, da smo vsa dela, od zasnove do postavitve, opravili arhivski delavci sami. Pri tem je Pavle vedno opravil levji delež "tehničnih del".

Med kolegi je znan še po nečem. Odkar pomnim, je bil vir hudomušnih anekdot, prek katerih smo mlajši kolegi na svoj način marsikaj izvedeli o starih časih v arhivu, o dogodkih, v katerih je sodeloval tudi sam, ali pa je o njih le slišal od svojih starejših sodelavcev.

Pri šestdesetih letih marsikdo že kaže prve znake staranja. Za Pavleta pa bi človek, ki ga ne pozna, rekel, da je živahen možak v najboljših letih, vedno v gibanju in dobre volje. Želimo mu, da bi tak še dolgo ostal.

Vladimir Kološa